

ת"פ 16197/09 - מדינת ישראל נגד ב.ב., פ.ג., א.א

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 16-09-1976 מדינת ישראל נ' ב' (עוצר

בפיקוח) ואח'

פני כבוד השופט מרדי לוי

המאשימה

מדינת ישראל

על ידי עו"ד אלירם גלעם, פמת"א (פלילי)

נגד

הנאשמים

1. ב.ב. (עוצר בפיקוח)

על ידי עו"ד חגית רחמנி

2. פ.ג. (עוצר)

על ידי עו"ד שחר מנדמן

4. א.א. (עוצר בפיקוח)

על ידי עוזה"ד אופיר כתבי ותומר אגדזה

גזר דין

בעניינים של נאים 1-2 ו-4

פתח דבר

1. על-פי הודהתו, בגדרו של הסדר טיעון, בעובדות כתוב האישום המתוקן, הורשע **נאשם 1** בעבירה שייחסה לו בכתב האישום המתוקן: עבירה של **חבלה חמורה בנסיבות חמירות**, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**").

על-פי הודהתו, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתוב האישום המתוקן, הורשע **נאשם 2** בעבירות שייחסו לו בכתב האישום המתוקן: עבירה של **חבלה בכונה חמירה**, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, וUBEIRA של **תקיפה בנסיבות חמירות**, לפי סעיף 382(א) לחוק.

נאשם 4 הורשע, על-פי הודהתו, בגדרו של הסדר טיעון, בעבירה של **תגרה**, לפי סעיף 191 לחוק.

2. הסדר הטיעון התייחס לתיקון כתוב האישום המקורי; וכן לעונש בענינו של נאים 4 בלבד, כך שבאי כוח הצדדים עתרו לקבל את המלצה שירות המבחן בענינו, שתפורט להלן, דהיינו לבטל את הרשותו ולהטיל עליו של"צ.

עיקרי עובדות כתוב האישום המתוקן

3. על-פי עובדות כתוב האישום המתוקן, נאים 1, 2 ו-א.ז (להלן: "**הקטינה**") הם חברים, כשהקטינה היא בת זוגו של נאים 1. גם נאים 3, 4 וט' (להלן: "**ט'**") הם חברים, ולא הייתה היכרות מוקדמת בין שני

עמוד 1

קבוצות החברים.

ביום 16.8.22, בלילה שבין יום ראשון לשני, בילו הנאים, ט' והקטינה (כל קבוצה בלבד) במועדון "ג'וגה בר" שברחוב יגע כפיהם 1 בתל אביב (להלן: "**המועדון**").

בעת כניסה למועדון, נושא עמו נאים 3 סכין מתקפלת, מוטמת מתחת לבגדיו. המאבטח בכניסה הבחן בה מהלך הבידוק ולא התיר לו להיכנס למועדון עד אשר יפרק אצלו את הסכין; הוא התרצה והפרק את הסcin בידו המאבטח וקיבל אותה חזרה ביצאתו.

סמוך לשעה 00:05, עם סגירת המועדון, יצא נאים 1, 2 והקטינה מהמועדון וישבו סמוך לכניסה למועדון. מספר דקות לאחר מכן, יצא מהמועדון נאים 4, ניגש אל הנאים 1, 2 והקטינה ושוחח עם. מיד לאחר מכן יצאו מהמועדון גם נאים 3, המצדד בסcin, וט', והם התקרבו לנאים 1, 2, 4 ולקטינה.

از החל דין ודברים בין הצדדים, שבמהירה הפרק לקטינה אלימה, שנמשכה מספר דקות ושבמהלכה חבטו הצדדים זה זהה, וכן הקטינה נדחה והותחה בעוצמה אל הרצפה. בשלב זה סברו נאים 1-2 שנאים 3 אחץ סcin בידו. בהמשך, ובטרם תקפו באמצעות המוט והאבנים, אך לאחר שהצמידו בהם, נופף לעברם נאים 3 בסcin.

במהלך הקטינה חבטו הנאים זה זהה וכן בקטינה ובט', בין היתר כדלקמן:

(א) נאים 2 הצמיד באבנים ונאים 1 במוט, ושניהם תקפו את נאים 3, 4 ואת ט' באופן הבא: בזמן שנאים 2 השליך אבנים על ט' מטווח קצר, בכוונה להטיל בו נוכחות או מום או לבליה חמורה ופגע בראשו וגרם לו לבליה חמורה, הכה נאים 1 את נאים 3-4 באמצעות המוט שאותו.

(ב) לאחר מכן, נאים 1-2 הצמידו באבנים נוספות והשליכו אותן על נאים 3-4 ופגעו בגופם.

(ג) נאים 1 עקר חלק מרכיב שהוא במקום (להלן: "**הפנס**") והכה באמצעות הפנס את נאים 4 בגופו, בעת שנאים 2-4 התקוטטו ביניהם.

(ד) נאים 1-2 הכו באמצעות ידיהם את נאים 4 ונאים 2 אף נוגה בו מספר פעמים בראשו.

(ה) לפי הנטען בכתב האישום המתוקן, במהלך הקטינה תקף נאים 3 - אשר כופר בעבירות המียวחות לו ומשפטו טרם הסתומים - את נאים 1, 2 והקטינה; נאים 3 ذكر, באמצעות הסcin שהחזיק, את נאים 2, בבטנו בחלקה השמאלי העליון ובזרועו השמאלית העליונה, ואת הקטינה בגין שנפגעו הכליה והכבד שלא והוא נזקקה לנזק שבסמהלכו נכרתה הכליה הימנית שלו.

(ו) לאחר מכן, אחץ נאים 4 את הפנס והכה באמצעותו את נאים 1 או 2.

כתוצאה מפגיעה האבים שהשליך נאים 2, נפגע ט' בראשו ונפל ארצת, בעוד שהנאים האחרים המשיכו להתקוטט. ט' פונה לבית החולים והובהל לחדר ניתוח, לניטוח חירום בשבר דחיסה מורכב בגולגולתו ועקב דימום מוחי שנגרם לו מהחבלה, כשהוא מורדם ומונשם. לנאים 4 נגרמו חבלות כהות בחלק גופו העליון, שברים בעצם האף ופצע חתך בעכווזו.

כתוצאה מהבדיקות, נזקק נאים 2 לנזק בהרדים מלאה ולטיפול רפואי.

עמוד 2

תקיריה שירות המבחן

- .4. הتابקשו תסקרי שירות המבחן על ידי בא-כוכם של נאשמים 1 ו- 4 בלבד.
- .5. באשר **לנאשם 1**, ציין בתסוקיר, בין היתר, כי הוא בן 22, יליד אריתריאה, הגיע ארץו בגפו בהיותו בן 18, לאחר שסיים, לדבריו, 8 שנים לימוד בארץ מוצאו. הוא שווה בישראל בהתאם לאשרה שהייתה שבום 2.3.16 פג תקופה ומАЗ לא חודשה. אין לו קרוב משפחה בארץ, מלבד דודו ודודתו, אשר מפקחים עליו במסגרת מעצר בפיקוח אלקטרוני. הנאשם דיווח כי זו מעורבותו הראשונה בפליליים.

בהתיחסותו של הנאשם לנסיבות העבירה הנוכחית, הוא מסר כי פעל מתוך הגנה עצמית מפני איום ופגיעה מצד חלק מהנאשמים. הוא תיאר כי הגיע בתגובה תוקפנית ואלימות וההuder יכולת לבلوم אותם, מתוך חוסר שליטה שחש במצב שנוצר ובמיוחד נוכח הסלמהו לאלימות חרומה, והגיע בצורה אימפליסיבית בתגובה לתוצאות כעס, דאגה וחוסר אונים, נוכח פצעיהם הקשה של זוגתו (הקטינה) ושל חברו, נאשם 2, שנדקרו במהלך האירוע.

שירות המבחן התרשם מבוחר צער אשר נראה גדל והתפתח בתנאי מחיה מורכבים, מבחינה רגשית וכלכליות, ומגיל צער נדרש להתנהלות הישרדותית ועצמאית, וכן כי הוא מבטא עדמות בעיתיות ביחס לסמכות ובעת האירוע הוא פועל באופן אלים ובלתי מושת, מתוך חוסר אונים וגם מתוך עדמות הנונטו לגיטימציה לשימוש באלימות במצבים מסוימים ובמיוחד במצב דחק קיצוניים. יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם כי להלכים המשפטיים הנוכחיים יש השפעה מרתיעה לגבי.

באשר **לגורם הסיכון**, שירות המבחן ציין את חומרת התנהלותו התקפנית של נאשם 1, המתוארת בכתב האישום המתווך, את המורכבות הכרוכה במעמדו בארץ ואת יכולותיו המצוומצמות לוויסות דחפים וקבע כי הסיכון שהנאשם עשוי לפעול שוב באופן אלים הינו ברמה בינונית ורמת המסתכנות והחומרה של מעשי במידה ויפעל באלימות עשויה אף היא להיות בינונית.

באשר **לגורם הסיכון**, שירות המבחן מיכולתו של הנאשם להודיע במעשי ובעירה ולהכיר באופן מלא באחריותו, התרשם מהחרטה שהביע על מעשי ומהשפעה המרתיעה של מעורבות גורמי האכיפה והחוק על מצבו, וכן ציין את נוכנותו של הנאשם לשתק פועלה עם שירות המבחן.

לנוכח האמור, על אף שהנאשם ביטה נוכנות מילולית ראשונית לסייע מקרים במצבו, בהעדר מענים טיפולים בשפט אמו, נוכח חומרת מעשי ומצבו המשפטי ונוכח הביעתיות של מעמדו בארץ וחוסר הבahirות לגבי עתידן בישראל, אין בידי שירות המבחן לבוא בהמלצה שיקומית וטיפולית לגבי.

- .6. באשר **לנאשם 4**, שירות המבחן ציין, בין היתר, כי הוא בן 42, נשוי, ליד אתיופיה, עליה הגיע בשנת 2008 בהיותו בן 31 בלבד עם אשתו. הוא בעל השכלה של 6 שנים לימוד בארץ מוצאו.

בהתיחסותו לעבירה הנוכחית, הנאשם לקח אחריות על התנהלותו, טען כי נגרר לטור סיטואציה אלימה ושנהג מתוך הגנה עצמית וחש לפגיעה ממשית בחיו. הוא הביע חרטה וובשא בעקבות ביצוע העבירה, מבין כי עליו לשאת בעונש על מעשי והביע נוכנות לביצוע של"צ.

שירות המבחן התרשם מהנאשם כאדם נורטטיבי, בעל ערכים וnormיות התנהלות תקין בדרך כלל וכי הוא מלא את תפקידו כבעל משפחה באופן מסור ואחראי. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם אינו מאופיין בדפוסי חשיבה

והתנהלות אלימים בדרך כלל ופועל להקים אורח חיים מסודר ויתכן כי התקשה להתמודד עם לחץ והשפעה שנוצרו כתוצאה ביצוע העבירה ואף חווה את האירוע כאירוע דחיק, בו היה מאויים ועל כן فعل על מנת להשיב לעצמו שליטה ותחושים מוגנים.

באשר **לגורם הסיכון** להישנות ביצוע עבירות בעtid, מביקורת פרמטרים המתייחסים לתפקידו, לנוטונו האישים, הנפשיים ולהיסטוריה העבריתנית, שירות המבחן קבע כי הסיכון שהנאשם עלול לפעול שוב באופן אלים הינו ברמה נמוכה ורמת המסוכנות והחווארה של מעשיו במידה ויפעל באלים עשויה אף היא להיות נמוכה.

באשר **לגורם סיכון לשיקום**, שירות המבחן שקל את העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי וכי ההסתמכות הנוכחיית חריגה לגביו וכן שקל את ההתרשות מיכולותיו ומרצונו לתקוד תקין ואת ההשפעה המרשנת של ההליך המשפטי הנוכחי לגביו.

לאור האמור, שירות המבחן המליך לשקל את ביטול הרשעה בדיון, לצד הטלת צו של"צ בהיקף של 200 שעות במסגרת "שבוע" בתל אביב בתפקיד עבודות מטבח. לדעת שירות המבחן, יש בענישה קונקרטית-חינוכית זו כדי להציב גבול להתנהגות המותרת ולהציג את הפסול והחווארה שבמעשיו של נאשם 4. מכיוון שמדובר באדם צעיר, לא עבר פלילי, ומזה כמנה מאז ביצוע העבירה לא נפתחו תיקים נוספים לגביו, והרשעתו בפלילים עלולה לפגוע בסיסיוו להמשיך להיות מושך במקומות העבודה הנוכחיים וכן עלולה להוות מכחול לבנות את חייו בארץ בעtid, שירות המבחן המליך, כאמור, גם על ביטול הרשעה של הנאשם.

הראות לעונש

7. במסגרת **ראיות המאשימה לעונש**, הוגש הרישום הפלילי של נאשם 2 (**תע/1**). הרישום כולל שתי הרשעות קודמות, האחת מיום 27.2.17 בגין הכשלת מעצר או חיפוש חוקי ובין תקיפה כדי לגנוב, ונגזר עליו מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים וכן הופעל מאסר מותנה בן 6 חודשים מתיק קודם. הרשעה השנייה היא מיום 23.12.14, בגין תקיפה וחבלה ממשית על-ידי שניים או יותר, ונגזר עליו מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים וכן מאסר מותנה בן 6 חודשים, שבמשך 3 שנים לא עברו עבירות אלימות מכל סוג (מאסר מותנה זה כבר הופעל).

מצוין כאן כי הוצהר שאין רישומים פליליים לגבי הנאים 1 ו-4.

בנוסף לכך, הוגשו על ידי המאשימה מסמכים רפואיים לגבי הנפגע ט' (**תע/2**), לגבי הנגעת-הקטינה (**תע/3**), לגבי נאשם 3 (**תע/4**) ולגבי נאשם 4 (**תע/5**).

כמו כן, העיד מטעם המאשימה נפגע העבירה ט', שהוא נשוי ואב לשלווה ילדים. לדבריו, הוא סובל מסחרחותות, ונקבעה לו נוכות מהמוסד לבתו לאומי, בשיעור של 100%, ככל הנראה באופן זמני. הוא ציין שנפצע בראשו, עבר ניתוח והוא מזמין مدى פעם לבדיקות מעקב של סי.טי. ולבדיקות נירולוגיות, ועקב הפגיעה הוא אינו מסוגל לעמוד ולבוד.

מטעם **ההגנה** הוגש מסמכים רפואיים לגבי נאשם 2 (**נע/1**), בגין כך שכאמור הוא נזכר בבטנו השמאלית העליונה ובאזורו השמאלי העליונה.

עיקרי טיעוני המאשימה

.8. **ב"כ המאשינה** עתר לכבד את הסדר הטיעון ואת המלצת שירות המבחן בעניינו של **נאשם 4**, בשים לב לכך שהוא נעדך עבר פלילי וכן מכיוון שהتسקיר מפרט נזק קונקרטי שנגרם לו בהיבט המוצע, בכך שפותר מעבודתו, וגם מתאר את ההשלכות העתידיות בהיבט זה. כמו כן, במסגרת הקטטה הוא ספג מכות נמרצות ונגרמו לו נזקים. עקב מידת המעורבות שלו באירוע והتسקיר החובי בעניינו, עתר ב"כ המאשינה לקבל את המלצת שירות המבחן, דהינו לבטל את הרשותו ולהטיל עליו צו של"צ.

באשר **לנאשמים 1 ו-2**, הדגיש ב"כ המאשינה כי האלימות הקיצונית שבנה נקטו חרגה מכל פרופורציה; כן הודגש כי גם לאחר שפגעו בבני החבורה השנייה בכוונה קשה, הם הלכו שוב, אספו אבנים וחזרו לזירה כדי שמעידים על עצמם שאינם מסתפקים בתוצאה הקשה שנגרמה לנפגע העבירה ט'. ב"כ המאשינה הוסיף כי אם ננתק את המעשים של כל חברה מהמעשים של החבורה השנייה, אזו העונש צריך להיות שנות מאסר ארוכות.

באשר לסייע ההגנה העצמית, ציין ב"כ המאשינה כי ברור לו שככל צד חש מאויים מהצד השני, בשלב זהה או אחר באירוע. אולם אין להתעלם מכך שככל צד הביא על עצמו במשו את התוקפנות של הצד השני, ובהתחרב בכך שמלילה נסיבות העבירה בנסיבות נלקחות בחשבון במסגרת העונש, המאשינה סבורה שאין הצדקה להפחיתה נוספת בעונש בשל הטענה לקרבה לשיג ההגנה העצמית.

ביחס למידניות הענישה הנהוגה באשר **לנאשם 2**, הפנה ב"כ המאשינה לפסיקה המתיחסת לענישה בגין העבירה של חבלה בכוונה מחמירה - פסיקה אשר עיקריה יפורטו להלן - תוך שב"כ המאשינה הדגיש כי היא מתיחסת לערכיהם המוגנים שנפגעו - שלמות הגוף וחיו של אדם - וכי הדרך היחידה להلوم את מידת הנזק היא באמצעות ענישה כבדה וממושכת, שתעביר מסר חד-משמעות שלפיו אלימות סתמית אשר מביאה לנזקים כה חמורים תביא לענישה קשה ומוחשית.

בע"פ 5476/16 **מדינת ישראל נ' אלהוזיל** (6.4.2017) (להלן: "ענין אלהוזיל") התקבל ערעור המדינה על קולות עונשו של הנאשם. מתחם הענישה הוחמיר והועמד על 5-8 שנים (במקום המתחם של 3-5 שנים שנקבע בבית המשפט המחוזי) ועונשו של הנאשם הוחמיר ל-57 חודשי מאסר (במקום 45 חדשם שנגזרו עליו בבית המשפט קמא), לצד פיצוי כספי למיטלון בסך 70,000 ש"ח. הוטעם כי הנאשם ניסה לכפות את רצונו על המטלון תוך שימוש באיזומים לפגוע בו ולאחר מכן ذكر אותו בסיכון בבטנו וגרם לו לקרע במעיו הגס, שגרר נזקים פיזיים ונפשיים קשים ביותר.

בע"פ 4314/04 **יפים נ' מדינת ישראל** (5.9.2007) (להלן: "ענין יפים") נדחה הערעור על חומרת העונש בגין 13 שנות מאסר, בגין הרשותו של המערער בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה - שבבעברו הפלילי אירע אליו קודם - וזאת לאחר שהמערער חבט בשכנתו מספר פעמים באמצעות כלי מושחת וכתוצאה לכך היה נחללה קשות ברואה ונגרמו לה מספר רב של חתכים בקרקפת ושברים בגולגולת.

בע"פ 1706/10 **טנאפו נ' מדינת ישראל** (31.1.2011) (להלן: "ענין טנאפו") נדחה הערעור על חומרת העונש שהוושת על המערערים בגין הרשותם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, כאשר המערער 1 נגזרו 4 שנות מאסר ועל המערער 2 נגזרו 4.5 שנות מאסר. במקרה נשא תיק זה פרץ ויכוח בין המערערים לנפגע, בעת בילוי במועדון, ובמהלכו תקפו המערערים את הנפגע, הפילו его לרצפה והמשיכו להכוותו כשהם בועטים בראשו ובגופו מספר פעמים רב ואף הטicho בראשו פח מתקת.

ביחס למידניות הענישה הנהוגה באשר **לנאשם 1**, הפנה ב"כ המאשינה לפסיקה המתיחסת לענישה בגין העבירה

של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, שעניירה יובאו להלן.

בע"פ 167/13 **אבי זיין נ' מדינת ישראל** (14.8.2013) (להלן: "ענין אבו זיין") נדחה הערעור על חומרת העונש בן 30 חודשים מאסר, לצד פיצוי המטלוננט בסך 20,000 ש"ח, שהוטל על שתי המערערות בגין חבלה חמורה בנסיבות חמירות. באותו עניין תקפו המערערות באכזריות ולא סיבה נסועת בת 45 שנסעה איתן במוניות שירות, בחזרה מבילוי בחוף הים, שבמהלכו שתו אלכוהול.

בע"פ 6484/14 **تلחמי נ' מדינת ישראל** (6.12.2015) (להלן: "ענין תלחמי") נדחה הערעור על חומרת העונש בן 21 חודשים מאסר, לצד פיצוי למטלון בסך 30,000 ש"ח, שהוטל על המערער בגין הרשעתו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות. המערער הגיע למפעל כדי לנקות סחורה ועקב חילופי דברים עם המטלון, שעבד במפעל, הרים המערער מהרכפה מוט מתכתי זוויתי עם קצוות מושחזים והטיח אותו לעבר ראשו של המטלון. המטלון הגן בידו על ראשו מפני החבטה וכתוכאה מכך נחבל בידו השמאלית.

9. לעומתם, **לעמדת המאשימה, מתחם העונש ההולם לגבי נאשם 1** נע בין 24-48 חודשים מאסר בפועל; ומתחם העונש ההולם לגבי **נאשם 2** נע בין 6-11 שנים מאסר בפועל.

10. בכל הנוגע לנסיבות שאין קשרות לביצוע העבירה, באשר **לנאשם 1**, ב"כ המאשימה ציין כי מלבד ההזדהה והחיסכון בזמן שיפוטי, אין נתונים נוספים לטובתו. לדבריו, הוא לא עבר הליך טיפול והוא עתר למקם את עונשו **מעט מתחם לאמצע המתחם**, ובוודאי לא ברף התחתון.

באשר **לנאשם 2**, ב"כ המאשימה ציון שהוא לא יליד ישראל, בעל עבר פלילי וכן עבר את העבירה החמורה שבה הורשע כשמאסר על תנאי ריחף מעלה ראשו (שבינתיים, כאמור, כבר הופעל בתיק אחר). כמו כן, בעת ביצוע העבירה הנאם היה נתון בתנאים של "מעצר-בית" בגין עבירה אחרת. ב"כ המאשימה עתר למקם את עונשו של נאשם 2 **בחצי העליון של מתחם העונישה** - בהתחשב בעברו הפלילי, בנזקים החמורים שגרם ובאי יכולתו לשלם פיצויים משמעותיים לנפגע העבירה.

יעקירי טיעוני ההגנה

11. ב"כ **נאשם 1** ציינה כי חלקו של הנאם מתמחה בכך שהוא תקף את נאשם 3, אשר דкар את חברותו של נאשם 1 (הקטינה) וכן את חברותו (נאשם 2). החבלות המיויחסות לו, לדבריה, הן שהוא השיליך על נאשם 3abenim שלא פגעו בו והיכה באמצעות פנס את נאשם 4. היא ציינה כי מי שהתחילה בכל האירוע היו נאשמים 3-4, שנגשו לקטינה וחבטו בה. לטענתה, הנאם פעל מתוך הגנה עצמית לאוים של חלק מהנאשמים. היא ציינה כי נאשם 1 מגלה אמפתיה לט' וגם לנאשם 3 וכי הוא מצטער וכיוון שהוא נהג אחרמת בסיטואציה דומה.

ב"כ נאשם 1 הפנתה לتفسיר בעניין הנאם וציינה כי שירות המבחן התרשם מבוחר צעיר שנסיבות חייו הובילו אותו לצורה שבה פעל וכי להליכים המשפטיים יש אלמנט מרתייע.

בנוגע למתחם העונישה, טענה ב"כ נאשם 1 כי מתחם העונש ההולם נع בין מאסר מותנה לבין שישה חודשים עבודה שירות, תוך שהפנתה למספר פסקי דין וביניהם: ת"פ (מח' ב"ש) 15515-07-15 **מדינת ישראל נ' אחולאי** (5.11.2016), שבו הוטלו 6 חודשים עבודה שירות; ת"פ (מחוזי נצרת) 151/08 **מדינת ישראל נ' דחלה** (30.1.2011), שאף בו הוטלו 6 חודשים עבודה שירות; ת"פ (מחוזי חיפה) 6156/07 **מדינת ישראל נ' עמר**

(13.4.2008), שבו הסתפק בית המשפט במאסר מותנה; ת"פ (מחוזי ב"ש) 8094/08 **מדינת ישראל נ' אלהוואהלה** (16.3.2009), שגם בו הסתפק בית המשפט במאסר מותנה על הנ羞ות; ע"פ 9062/12 **חברה נ' מדינת ישראל** (10.6.2012), שדן במידה העונש של מי שהורשע בעבירה של הריגה ושבו נקבע כי איום ממשי על חייהם המערער מצדיק הקלה בעונשו של המערער.

ב"כ נאשם 1 עתרה להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, שנמשכה קרוב ל-8 חודשים, מיום 16.8.2009 עד ליום 17.6.2010, שבו הועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני, וכי בית המשפט לא יטיל עליו עונש נוספת, הן משום שהוא הביע חרטה ואמפתיה לנפגע והן משום שההתוצאה הייתה חמורה לשני הצדדים גם לו.

נאשם 1 מסר בדבריו בפני בית המשפט כי הוא נתן במעצר בפיקוח אלקטרוני מזה 3.5 חודשים והוסיף כי הוא מצטרע על אשר קרה.

12. **ב"כ נאשם 2** טוען כי הנאים 1 ו-2 הגיעו לבילוי תמים יחד עם הקטינה, בעוד הנאשם 3 הגיע מ对照检查 בסיכון מתקפלת שהותמנה מתחת לבגדיו. הוא ציין כי מוסכם בסעיף 6 לכתב האישום כי הנאשם 2 שבח שנאים 3 אחץ בסיכון. לדבריו, הנאשם 3 נופף לעבר נאים 1 ו-2 בסיכון, כשהשלב זה ברור שנאים 1 ו-2 היו מצויים בסכנות חיים אמיתיים, ואז התפתח האירוע האלים המתואר בכתב האישום, כשלהערכתו, הנאשם 2 נזכר עוד לפניו שהוא השליך אבנים ממתואר בכתב האישום. לטענותו, מדובר בקרבה מקטימלית לשיג ההגנה העצמית, על סף ההגנה המלאה; הסגנור הפנה בעניין זה לע"פ 4784/13 **סומך נ' מדינת ישראל** (18.2.2016). כמו כן, הפנה הסגנור לפסקי-דין אחדים, שלטענתו דומים בניסיבותיהם לעניינו ושבהם למתלוננים שם היה חלק בהסלתם האירועים: ע"פ 3120/04 **מדינת ישראל נ' חזיה** (13.9.2004), שבו הסתפק בית המשפט בעונש של 6 חודשים בעבודות שירות בגין הרשעה בעבירה של חבלה בכונה מחמירה; ת"פ (מחוזי ת"א) 40127/03 **מדינת ישראל נ' בילאל** (30.9.2003), שאף בו הסתפק בית המשפט בעונש של 6 חודשים בעבודות שירות, בגין הרשעה בעבירה של חבלה חמורה בניסיבות מחמירות; ת"פ (שלום ראש"ץ) 13-09-42492 **מדינת ישראל נ' עמרד** (28.1.2015) - שבו אישר בית המשפט הסדר טיעון "סגור" והטיל 6 חודשים בעבודות שירות על הנאשם שהורשע בעבירה של פצעה בניסיבות מחמירות ובעבירה של החזקת סכין.

בנוגע למתחם הענישה, ב"כ נאשם 2 ציין כי בניסיבות החירגות בעניינו של הנאשם, הרף התחthonן צריך להיות מספר חודשים מאסר לריצוי בפועל.

באשר לניסיבות שאין קשרו לביצוע העבירה, ציין ב"כ נאשם 2 כי מדובר בנאים צער בגלו, שנוטל אחריות על מעשיו ולן נסיבות חיים קשות. מדובר בנטען אריתראני, שהגיע לבדוק לארץ בשנת 2012 כדי לסייע למשפחה שהגיעה לפט לחם ושהה 9 חודשים במתokin "חולות".

עוד ציין ב"כ נאשם 2 כי הנאשם נפגע באורך מאד קשה באירוע.

כמו כן, ציין הסגנור שהפסיקה שלו הפנה המאשימה אינה מתאימה לעניינו, שכן מדובר בה בתיקים חמורים של אלימوت במשפחה, כشنושא הקרבה לשיג ההגנה העצמית אינו רלוונטי בהם.

ב"כ נאשם 2 ביקש שבית המשפט יגוזר על הנאשם עונש מאסר בן חודשים ספורים. כמו כן, הוא ציין כי הנאשם מרצה ביום עונש מאסר בגין הרשעה בבית משפט השלום בתל אביב, וביקש כי כל עונש שיגזר עליו בגין התקן הנוכחי יחפוף את העונש שנגזר עליו שם.

נאשם 2 מסר בדברו בפני בית המשפט כי נגרמו לו חבלות בבטן ובכתף, שמהן הוא סובל עד היום.

13. ב"כ **נאשם 4** ה策רף לבקשת המאשימה לאמץ את המלצות שירות המבחן, דהיינו - לבטל את הרשות הנאשם ולהטיל עליו של"צ.

דין והכרעה

כללי

14. בהתאם לסעיף 4ב לחוק העונשין, **העיקרון המנחה** בענישה הוא **עקרון ההלימה**, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

15. **מתחם העונש ההולם** - בהתאם לסעיף 40(ג)(א) לחוק, בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בעיקרון המנחה, הוא כאמור **עקרון ההלימה**, ולשם כך יתחשב בית המשפט בפרמטרים הבאים: **הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, נסיבות הקשורות ביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין, **ומדיניות הענישה** הנהוגה [ראו, למשל, ע"פ 2918/2013 **דבש נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 29-18 בפסקה 6 (18.7.2013); ע"פ 8641/12 **سعد נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 29-18 בפסקה 6 (18.7.2013); ע"פ 4741/13 **מדינת ישראל נ' נעמנה**, בפסקה 13 (10.6.2014)].

16. **גזרת העונש המתאים** - בהתאם לסעיף 40(ב) לחוק, בגזרת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות **נסיבות שאין קשרות ביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40יא לחוק.

כמו כן, רשאי בית המשפט להתחשב בשיקולי **הרעתה אישית** (סעיף 40ו לחוק) ו**הרעתה הרבים** (סעיף 40ז לחוק), **ובלבך** שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

17. **חריגת מתחם העונש ההולם** - בהתאם לסעיפים 40-ה לחוק, ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם, בין אם לקולה משיקולי שיקום, ובין אם לחומרה משיקולים של הגנה על **שלום הציבור**.

מן הכלל אל הפרט

מתחמי העונש ההולם

18. העבירות שבהן הורשו נאים 1 ו-2 ונסיבותיהן, כמפורט בעובדות כתוב האישום המתווך, הן חמורות, וכן במיוחד העבירה של חבלה בכונה מחמירה, שבה הורשע נאים 2, אשר כידוע העונש המרבי בגין הוא עשרים שנות מאסר.

19. **הערכים שנפגעו** מביצוע העבירות במקרה דן הם שלמות גופו של המתלוון וביתחונו, הגנה על ביטחון הפרט ועל ביטחון הציבור. **מידת הפגיעה בערכיהם היא גבוהה.**

20. באשר **לנסיבות הקשורות ביצוע העבירות**, בנסיבות המקרה דן אין לקבל את טענות בא-כouth **נאומים 1-2, שהייתה בעניינים קרובים לסייע של הגנה עצמאית.**

מקובלת עליי עדמת המאשימה, שלפיהברור שכל צד חש מאויים מהצד השני, בשלב זה או אחר באירוע, אולם

כל צד הביא על עצמו במעשה את התוקפנות של הצד השני; וגם לאחר שפגעו בבני החבורה השנייה בצורה קשה, נאשימים 1-2 הילכושוב, אספו אבניים וחזרו לזרה, כדי שמעמידים על עצמם שאינם מסתפקים בתוצאה הקשה שנגרמה לנפגע העבירה ט' על ידי האבניים שנאשם 2 זרך לעברו.

על כן, הגם שנאשימים 1-2 אכן חשו מאויים בשלב זהה או אחר במהלך האירוע, התנהגותם הייתה חמורה, לא נבעה מגנה עצמית ואף לא התקרבה לכך. הנאשימים גם יכולו לסגת מהמקום ולא עשו כן.

מכל מקום, בנסיבות הכלולות של האירוע, התנהגותם של נאשימים 1-2 הייתה בלתי נחוצה, בלתי סבירה ובלתי פרופורציונלית לחלוtin, ומכיון שכך היא כאמור לא התקרבה להגנה עצמית.

21. המקרה דן מஹה דוגמא לתופעה הפסולה של אלימות קשה, ללא היכרות קודמת, ושל הקלות הבלתי נסבלת של מעשי אלימות חמורים, אשר גרמו נזקים גופניים קשים, בין היתר לט' ולנאשם 2 עצמו, כמפורט בעדותו של ט' ובמסמכים הרפואיים שהוגשו לגביו (תע/2) וכן במסמכים רפואיים שהוגשו לגבי נאשם 2 (נע/1).

22. בפסקהbove כי בעירות הנדרונות יש צורך בענישה מחמירה ומרתיעה, שתהלהם את חומרת העירות, שתՐתיע את הנאשימים ואת הרבים ושתן על שלום הציבור ועל ביטחונו.

כך, למשל, בע"פ 5576/10 פלוני נ' מדינת ישראל (14.4.2011) ציין כב' השופט ס' ג'ובראן כי

"**תופעה נוראה זו של אלימות קשה וחסרת רחמים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמה חרומה. האלים מכרסמת ביסודות חברותנו, ועלינו להשיב מלחמה נגד אלו הנוטלים חירות לפעול באלים כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בית המשפט להכvid את הענישה על עבריינים אלו. מצווים אנו ליתן ידנו למלחמה העיקשת בתופעת הבריות שפיטה בארץנו, וידע כל מי שנוטל לעצמו את החירות לנוהג באלים, כי הוא עלול לשלם על כך בחירותו.**"

כמו כן, ראו והשוו: ע"פ 2617/14 חממד נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (27.7.2014); ע"פ 6485/12 גנים נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (13.2.2013); ע"פ 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוני (3.8.2010); ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, בפסקה 21 (10.11.2009).

23. כפי שיפורט להלן, קיימת פסיקה ענפה בענין הענישה הרואיה בגין העבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות וב בגין העבירה של חבלה בכונה מחמירה, ובפסקה קיימן מנגד רחב של עונשים, שבו כי כל מקרה שונה ממשנהו בנסיבותיו ה konkretiyot.

24. **הפסקה שאליה הפנה ב"כ המאשימה**, שעיקריה פורטו לעיל, מתיחסת בחלוקת למקרים חמורים יותר מה מקרה דן; כך, למשל, הנסיבות של **ענין יפים**, ביחס לעבירה של חבלה בכונה מחמירה שבה הושע נאשם 2, והנסיבות של **ענין אבו זאייד**, ביחס לעבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות שבה הושע נאשם 1 - היו חמורות במידה רבה מנסיבות המקרה דן. לעומת זאת, הנסיבות של **ענין אלהוזיל** ובמיוחד של **ענין טגאפו** בענין העבירה של חבלה בכונה מחמירה (ביחס לנאשם 2) וכן הנסיבות של **ענין תלמי** לגבי העבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות (ביחס לנאשם 1) - קרובות יותר לנסיבות המקרה דן.

מנגד, רוב ההחלטה שאליה הפנו בא-כוח נאשמים 1-2 מתייחסת למקרים קלים יותר במידה רבה מההקרה דן או למקרים שבהם הייתה קרבה לסיג של הגנה עצמית - שלא כמו במקרה דן.

25. להלן ATIICHIS להחלטה נוספת שמננה ניתן ללמידה על מדיניות העונשה הנוגה ביחס לעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וכן ביחס לעבירה של חבלה בכונה מחמירה, כדלקמן.

לגביה העבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות

בע"פ 4225/16 **מדינת ישראל נ' קאדר** (13.10.2016) התקבל הערעור על קולות עונשם של המשבים, כך שעונש המאסר בפועל של המשיב 1 (אבייהם של המשבים 2-3) הועמד על 33 חודשים, חלף 24 חודשים, ועונשם של המשבים 2-3 הועמד על 24 חודשים, חלף 18 חודשים; וזאת, בגין הרשעתם, בין היתר, בגין תחנות חבלה חמורות למספר מתלוננים. במסגרת פסק-דין העמיד בית המשפט העליון את מתחם העונש ההולם על 48-24 חודשים, חלף המתחם שנקבע בבית המשפט המחוזי (12-30 חודשים). בתיק זה המשבים היו נעדרי עבר פלילי והם הודיעו במסגרת הסדר טיעון. נסיבה נוספת לקולה הייתה גילם של המשבים 2 (שהיה בן 24) ו-3 (שהיה בן 21) ותסקרים חיוביים של שירות המבחן.

בת"פ (מחוזי נצרת) 40677-06-14 **מדינת ישראל נ' תורג'מן** (5.2.2015) קבע בית המשפט מתחם עונשה של 12-36 חודשים מאסר בפועל, בגין הרשעתו של הנאשם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובUBEIRA של היוזק בזדון, והשית על הנאשם 24 חודשים מאסר בפועל. מדובר היה באירוע ספונטני שבמהלכו היכה הנאשם את המטלון, בטעתו, דרך על ראיו מספר רב של פעמים והיכה בראשו באמצעות כיסא פלסטי.

לגביה העבירה של חבלה בכונה מחמירה

בע"פ 7101/15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.12.2015) החמיר בית המשפט העליון את עונשם של שני נאשמים, שהורשו, על-פי הודהתם, בעבירה של חבלה בכונה מחמירה ובUBEIRA של תקיפה, בגין כך שתקפו באליםות קשה את המטלון, לאחר שהיא שרווע על הקרקע. בנוגע למשיב 1, בית המשפט העליון החמיר את עונשו מ-18 חודשים מאסר בפועל ל-3 שנות מאסר, ואילו עונשו של משיב 2, שהיה קטין בעת המעשה, הוחמר מ-6 חודשים מאסר לשנת מאסר בפועל.

בע"פ 2165/14 **האדיה נ' מדינת ישראל** (21.4.2015) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של המערע, שהורשע, על-פי הודהתו, בעבירה של חבלה בכונה מחמירה, על חומרת העונש בן 5 שנות מאסר בפועל - בגין כך שהוא יחד עם חבריו אדם אחר, כנכמה על דקירת בן-דודו על-ידי.

בע"פ 3293/09 **חטיב נ' מדינת ישראל** (7.9.2009) דחה בית המשפט העליון את ערעורם של שני קרובי משפחה, שהורשו, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של חבלה בכונה מחמירה ושל תקיפה בנסיבות מחמירות. על מעורר 1, הנאשם העיקרי, הוטלו 40 חודשים מאסר, לאחר שתקף יחד עם אחיו את שלושת המטלונים באמצעות אבניים, אגרופן וצינור פלסטי.

26. בנסיבות הכוללות של המקרה דן, **מתחם העונש ההולם** בגין העבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות שבה הורשע **נאשם 1**, נع בין 18 ל-42 חודשים מאסר בפועל; ואילו **מתחם העונש ההולם** בגין

העבירות של חבלה בכונה מחמירה ושל תקיפה בנסיבות חמירות שבן הורשע **נאשם 2**, נع בין 3 ל-6
שנות מאסר בפועל.

גזרת העונש המתאים לנאים

27. בעניינים של הנאים 1-2, יש **להתחשב לקולו בהודאתם בעבירות ובנטילת האחריות מצדם וכן יש להתחשב בגילם הצעיר**.

נאשם 1

28. נאשם 1, ליד 1995, היה בן 21 בלבד במועד ביצוע העבירה, דהיינו "בגיר-צעיר".
אמנם, בע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.6.2013) הוטעם כי "בגיר-צעיר", מגיל 18 עד גיל 22-24 לכל היור ובמיוחד עד גיל 21, יש על דרך הכלל יכולת פחיתה לככל בתבונה את מעשייו ולהימנע מלקיים סיכונים ומפעולה פיזיה, במבחן מבוגרים מבוגרים יותר; ולפיכך נקבע שם, בדעת רוב, כי בגזרת עונשו של "בגיר-צעיר" יש להתחשב לקולו במאפייניה הייחודיים של קבוצה זו וליתן משקל רב לשיקול השיקום. **אולם**, בפסקה מאוחרת יותר הובהר כי "בגיר-צעיר" אינו מעין "מוניון קסם" המצדיק **כשלעצמם הקללה בעונש וכי כל מקרה יבחן לגופו, לפי נסיבותיו הקונקרטיות ובהתאם לגיל של הנאים** בעת ביצוע העבירה [ראו: ע"פ 12/4641 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 15 (20.11.2013); ע"פ 13/2357 **רוש נ' מדינת ישראל**, בפסקאות י"ח-כ' לפסק-דיןו של כב' השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין (6.10.2013) (6.10.2013); ע"פ 2420/15 **אבטליון נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 20-21 לפסק-דיןו של כב' השופט ס' ג'ובראן (29.11.2015); ע"פ 16/308 **נתור נ' מדינת ישראל** (7.11.2016), בפסקאות 11-10 לפסק-דיןו של כב' השופט ס' ג'ובראן; ע"פ 15/8487 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 14 לפסק-דיןו של כב' השופט צ' זילברטל (8.11.2016)].]

כמו כן, **נאשם 1 נuder כל עבר פלילי**, ובתקיר שירות המבחן ציון, בין היתר, כי "הסיכון ששוב עלול לפעול באופן אלים הינו ברמה בינויית ורמת המסוכנות והחווארה של מעשיו, במידה ויפעל באלים, עשויה אף היא להיות בינויית".

נאשם 2

29. נאשם 2, ליד 1991, היה בן 25 במועד האירוע. **לחובתו שתי הרשעות קודמות בעבירות אלימות**, כמפורט בפסקה 7 לעיל, שבಗין אחת מהן נגזר עליו עונש מאסר במקביל להיווטו עצור בגין תיק זה.

כמו כן, היה תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה במועד האירוע נשא תיק זה - אשר לא הרתיע את הנאים (בinternים הופעל מאסר מותנה זה).

מנגד, כאמור, גם בעניינו של נאשם 2 יש **להתחשב לקולו בהודאתו בעבירה ובנטילת האחריות מצדיו**, **ובנוסף לכך יש להתחשב גם בנסיבות הלא-קללה במהלך האירוע**.

נאומים 2-1

30. בנסיבות הכוללות של המקרה דין ובשים לב בראש ובראשונה לעקרון ההלימה וכן לשיקולי החומרה

והקולה דלעיל, החלטתי להטיל על **נאשם 1** מאסר בפועל לתקופה המצויה בחלק התחתון של מתחם **העונש ההולם** המתיחס לעבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות; ועל **נאשם 2** - מאסר בפועל לתקופה המצויה **מעט מתחת לאמצע מתחם העונש ההולם** המתיחס לעבירה של חבלה בכונה חמירה.

כמו כן, בנסיבות הכלולות מצאתי לנכון להתחשב בתקופה שבמהלכה היה **נאשם 2**, כאמור, גם אסир (בגין תיק אחר) ובמקביל היה עצור בגין תיק זה, כך שתנוכה מתקופת המאסר שתושת על הנאשם בגין תיק זה, כמחצית תקופת המאסר המקורי למשך, שריצה על פי גזר הדין שניתן ביום 27.2.17 בת"פ 20360-03-16 בבית משפט השלום בתל אביב [לענין זה ראו והשו: ע"פ 2562/16 **עمر נ' מדינת ישראל** (2017)].

נאשם 4

31. אשר לעניינו של **נאשם 4** - לנוכח העבירה הקלה שבה הורשע, של תגרה, לפי סעיף 191 לחוק העונשין, ובשים לב לעבIRO הנקי ולהליך השולי באירוע וכן לכך שהוא עצמו נחבל באופן קשה במהלך האירוע - עמדתם המשותפת של אי-כוח הצדדים, שלפיה יש לאמץ את המלצות שירות המבחן בעניינו, היא סבירה בנסיבות העניין, ועל כן יש לכבדה.

סוף דבר

32. סוף דבר, הנה מטיל על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. **20 חודשי מאסר בפועל**, בגין תקופת מעצרו

מיום 23.8.16 עד ליום 6.4.17

ב. **18 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום**

שחרור מהמאסר, וה坦אי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירות
אלימות שהוא פשע;

ג. **8 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום**

שחרור מהמאסר, וה坦אי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירות
אלימות שהוא עוון.

נאשם 2

א. **4 שנים מאסר בפועל**. מתקופה זו **תנוכה תקופת מעצרו** בגין תיק זה החל מיום 16.8.24.

פחות ארבעה חודשים (שהם כמחצית עונש המאסר שריצה במקביל למשך, על-פי גזר הדין
שניתן ביום 27.2.17 בת"פ 20360-03-16 בבית משפט השלום בתל אביב);

ב. **24 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, וה坦אי הוא כי הנאשם לא
יעבור בתקופת התנאי עבירת אלימות שהוא פשע;**

ג. **10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, וה坦אי הוא כי הנאשם**

לא יעבור התקופת התנאי עבירות אלימות שהוא עוזן;

כמו כן אני מחייב את הנאשם בתשלום פיצוי למתלון ט' בסך 20,000 ש"ח.
הפיוצי ישולם למתלון ט' בתוך 90 יום, על-פי פרטיו של ט' שתעביר המאשימה למצוות בית המשפט.

נאשם 4

הנני מבטל בזה את הרשותו הנאשם **4 בעבירה של תגרה**, לפי סעיף 191 לחוק העונשין, ומתיל עליו **200 שעות של"צ**, במסגרת "שבוע" בתל אביב, כמלצת שירות המבחן בתסקיר מיום 13.7.17.

עוותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ז' תשרי תשע"ח, 27 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים.

מרדי לוי, שופט